

Fulls de la Revista

Sumari

Set poemes
JORDI FORNOS

Des de la soledat
LÍDIA AYATS

La força del saüc
LLUÍS LUCERO COMAS

«Jolor» entre els llibres
GUILLEM MOLLA

Marques de biblioteca
JOAN FONT GARCÍA

Oriol Arumí Albó
(Vic, 1972) ha il·lustrat aquests Fulls a partir de la lectura dels poemes de Jordi Fornos, que hi publiquem. Arumí va obtenir la llicenciatura de belles arts a la Universitat de Barcelona l'any 1996. Ha realitzat exposicions individuals i col·lectives, a partir de l'any 1996, en diverses galeries del nostre país, de Ripoll a Sitges, passant per Barcelona, i amb incursions a Vigo. Ha realitzat còpies per encàrrec d'obres de Chagall o Dalí. Ha il·lustrat llibres, diaris i revistes, per a *Cavall Fort* i el Club Super3 de TV3, per exemple. Ha fet cartells, nadales i logotips per a entitats públiques i privades.

Set poemes

Jordi Fornos

La mà difusa

La mà difusa
es clou sobre la sina.
Suau mormol

entre llençols de llunes,
fidel entro dins teu.

Podríem ballar sota la claror
de la lluna i amb passes vacil·lants
enfilat el camí que duu els amants
al llit ambigu, l'àvida presó.

Podríem desfermar closes temences
i entre llençols de lliris, mormolar
mots obscens a la nit, creuar el llindar
entre la pell i les robes denses.

Podríem acollir l'albada nus,
sense res més que una íntima flassada,
prou cenyida perquè la llum callada
insinués el sexe i els pits durs.

Hotel Darkenabo

Hem deixat de ser naïfs en l'amor.
Encara crepita el làser del disc
—la Piaf s'ha buidat ja, com nosaltres—
i els nostres polsos, fins ara asimptòtics,
s'untan en un liniment abusat.
Baixen els sorolls de la medina, ara...
Fosos en els arabescos de la henna,
els arços que han estripat el teu mèlia
suquegen olor de dolç de mel
i és el teu ventre que torna a fer olor
de tarongina. Els teus dits són l'encens
que cremo sobre el meu sexe africà.

Comiat

Tancat en la diòptria de la tarda hi ha encara el diorama del nostre desig.

M'afanyo a desxifrar-te el cos silent abans no el llences més lluny, cada cop més lluny.

Com una pluja, el teu adéu torna a remetre'm l'hivern d'un estiu ple de diàlegs dins sobres volàtils.

Hem perdut les adreces del privat on tatuàvem, frenètics, la pell dels nostres llavis. Fa temps que amb el vidre del teu rebuig refractes el nostre àmbit.

L'opi d'un hivern

Ara, la tarda comença a emmandrir-se i maduren els gresos adormits.

Per l'opi d'un hivern massa precís, em perdo pels paratges del teu cos tan sols amb una brúixola lasciva.

Em pintaré els dits i sabràs on sóc quan passegi l'alè del meu embat pels roquissars del teu sexe amatent.

Tinc tants itineraris pendents, sempre....

Interludi

Lenta es dessagna la tarda: capvespre.

Entre cotons inútils plens de talls,

com una sangonera, et penetro

el fibló per xuclar tota la sang

dels teus llavis. I lenta, també et perds

i jo no em trobo. Puc sentir el bleix

del teu cos i la sang, com et batega l'orgull.

L'hivern ha estat prou llarg

com per confondre els arbres.

Malgrat tot, ha arribat

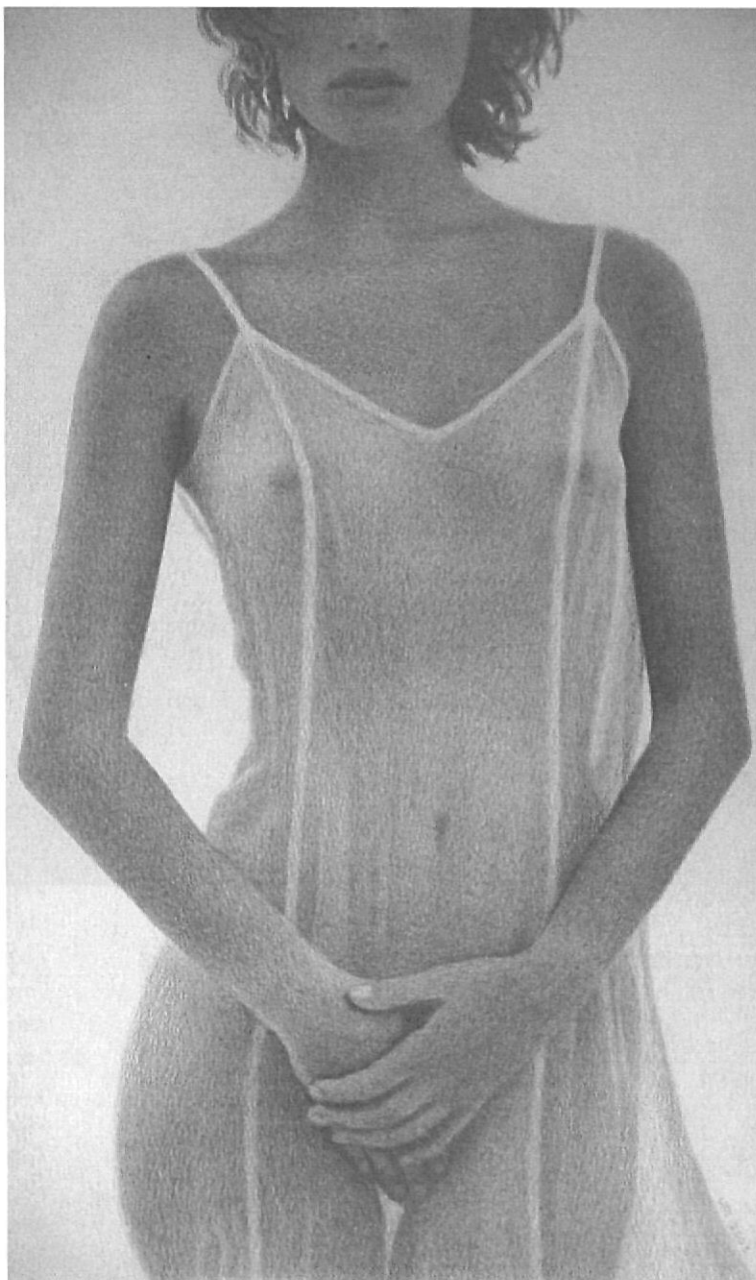
el moment en què els ulls

esdevinguin memòria

i astuts et ressegueixin

totes aquestes tardes

que ja no tens.

Infidelitat

El temps ha corromput el desig.
 És fàcil després d'aguantar el neguit
 amb el silenci. Abaixem els ulls.
 T'aixeques amb qualsevol excusa.
 M'aixeco amb l'excusa del temps.
 Un parell de portes, el llit, l'oblit...
 Torno, com tornen les ones a la platja,
 a emplenar de dubtes el teu ventre
 i a escampar-los per les sorres
 tèbies del meu pit.
 Jo també he plorat
 al llit, com un home i com una dona.
 Encara m'escomet aquest gust dolçàs
 de la teva humitat i el contrast
 amarg de la buidor de la cambra,
 al matí, tot just despunta la culpa.

Aquari

Lenta, com dins d'un aquari,
 torna la mandra dels dies
 a entumir-te la resposta.
 Tan fred, el teu gest em vincla,
 talment les branques de l'arbre
 sorprès pel gebre sobtat
 d'una albada fora d'hora.
 Torna la mandra dels dies
 a atenuar-te l'impuls:
 dubtant de l'esquer rosego,
 traït, el rovell de l'ham.